

Istentisztelet Réde, 2020. november 1. Igehirdető: Barta Livia

Ének: 1. zsoltár 1-2. vsz.

Imádság: *Urunk, Istenünk, aki Világosság Fejedelme, Dicsőség Atyja és Kegyelem Istene vagy, világosítsd meg értelmünket, hogy felismerjük és végigjárjuk az életre vezető utat és így eljussunk dicsőséged látására az Úr Jézus Krisztus által, aki veled és a Szentlélekkel egy Isten, él és uralkodik örökkön örökké. Amen.*

Lekció: Máté 23, 1-12

Textus: 1Thessz 2, 9-12

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztus által,

Néhány héttel ezelőtt, amikor Vilmos herceg, angol trónörökös, befejezte aznapi királyi elfoglaltságait, nem indult rögtön vissza a királyi birtokra, hanem kiment London utcáira sétálni. Tette ezt minden különösebb testőri kíséret nélkül, csak úgy, mintha egyszerű földi halandó lenne, egy járó-kelő. Néhány óra múlva azonban megjelent róla egy kép az interneten. A séta során ugyanis valaki lefényképezte, amint Vilmos herceg kíváncsi és sóvárgó tekintettel bebámul egy gyorsétterem üvegfalán és tekintetével azt vizsgálja, hogy mit eszik az ablakhoz legközelebb ülő ember. Gondolhatjuk, hogy Ő királyi felsége nem ilyeneket eszik; a gyorsétteremnek viszont jó reklám lett ez a fotó. Fel is tették a twitter oldalukra a képhez két szöveces feliratot is mellékelve: 1. Ő királyi felsége kifejezéshez egy betűt hozzáadva (highnessből thighness) Ő királyi combsága 2. Oroszlánkirályból ismert mondatban: „Alig tudom kivárni, hogy király legyek” a király szó kezdőbetűjét w kicserélve (kingből wing): Alig tudom kivárni, hogy szárny legyek – mármint csirke szárny. Illik-e egy trónörökösnek csak úgy sétálgatni az utcán (testőrök nélkül) és megbámulni valakit, aki éppen jóízűen eszik a kirakat mögött? Az angol humornak is köszönhető, hogy néhány órán belül vicc tárgya lett ez a királyi méltóságtól szokatlan, esetlenül kíváncsi viselkedés.

Mit illik és mit nem? Már egészen kicsi korban el kezdik tanítgatni nekünk a szüleink. Illik mindenkinek köszönni, és kinek mit illik köszönni... Nem illik az ételt turkálni vagy kézzel belenyúlni... Illik mindent megköszönni, de nem illik kiabálni, hisztizni, megütni valakit... Hosszan sorolhatnánk az illendő és nem illendő viselkedési szabályokat, amelyek elsajátítva, személyiségünkbe beépülve szokásokká és jellemvonásokká válnak.

Pál apostol is tanítja a thesszalonikai gyülekezetet, hogy mit illik és mit nem annak, aki hisz. Úgy tanítja őket, ahogyan egy anya dajkálja vagy egy apa buzdítja és inti gyermekét. Teszi ezt gyengéden, személyre szólóan, önmagát háttérbe szorítva, fáradtságot és szenvedést nem sajnálva, és Krisztusi, mindent odaadó szeretettel. Nyíltan ír arról, hogy mennyire megszerette őket. A 2. misszió út során kb. 1 hónapot töltött Thesszalonikában, ahova a filippi börtönből megmenekülve érkezett. A zsinagógai zsidók elutasítják, de egy Jázon nevű ember befogadta őt munkatársával, Szilással együtt. A néhány hét alatt sokan lettek hívővé a városban, főleg görögök, meg előkelő asszonyok is. Pál nem akart terhére lenni az éppen csak megalakuló gyülekezetnek, ezért munkát is vállalt -tudjuk, hogy értett a sátorkészítéshez. A munka és az evangélium hirdetése mellett mindenkire egyen-egyenként odafigyelt, mindenkivel egyen-egyenként elbeszélgetett, segített a hitre jutásban. Pál és Szilász, Krisztus apostolaiként úgy voltak jelen Thesszalonikában, hogy nem a saját tekintélyüket vagy karrierjüket építették, nem vezette őket semmilyen hátsó szándék vagy megtévesztés, hanem szelíd és alázatos szolgálatukkal megmutatták, mit jelent Istenhez méltó módon élni, milyen élet tetszik az Istennek.

Éljetek Istenhez méltó módon! Ezt kéri tőlük a nekik címzett levélben. Emlékezzenek vissza, hogy mit láttak tőlük: szent, igaz és feddhetetlen magatartást, áldozatos munkát. Ne tétlenkedjenek hát amíg Krisztus visszajön, hanem dolgozzanak, tegyék a dolgukat és ne fáradjanak bele a jó cselekvésébe. Emlékezzenek vissza, hogy milyen szeretetet tapasztaltak meg - úgy szeressék egymást. Jusson eszükbe, hogy milyen örömhírt hallottak Krisztusról és azt követve, járjanak Isten útján. A Biblia eredeti szóhasználatára nagyon gyakorlatias. Az szerepel itt: **járvatok Istennek tetsző módon.** Az, hogy milyen úton járunk, nem csak életünk irányát határozza meg, hanem tükrözi életvitelünket is. Az 1. zsoltár is ezt a képet használja: „boldog, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, nem ül a csúfolódók székére...” Vagyis az, hogy milyen úton járunk, kifejezi, hogy milyen életet élünk; nem viselkedünk úgy, mint a világ fiai, a bűnösök, akiknek minden mindegy, akiknek nem

számítanak sem szokások, sem erkölcsi szabályok... Éljetek Istenhez méltó módon! Éljetek úgy, mint akik érdemesek Isten kegyelmére, akik nem hiába kaptak bűnbocsánatot és örök életet Krisztus által.

Éljünk Istenhez méltó módon! *Éljünk úgy, hogy mindig látszódjon rajtunk: kihez tartozunk, kiből bízunk, kinek az uralma alá tartozunk!* A leghétköznapibb helyzetekben, akár a boltban vagyunk, akár családtagjainkkal, akár a munkánkat végezzük, akár szórakozunk, akár betegség terhét viseljük, akár másokat vigasztalunk, de még öltözködésünkben, beszédünkben is, látszódjon rajtunk, legyen hallható szavainkból, hogy mi Isten megváltott gyermekei vagyunk. Nemrég egy idős lelkész temetésén vettem részt. Ő volt az, aki 25 évvel ezelőtt lelkészi ajánlást adott teológiai tanulmányaim megkezdéséhez. Szerettem az igehirdetéseit, lágy hangját, szelídséget és jóságot sugárzó természetét. Akkoriban aktív ifjúsági élet folyt a veszprémi gyülekezetben. Hittanórák, gyermekistentisztelet, ifjúsági csoport és egy nagy létszámú cserkészcsapat is működött. Nos, a már felnőtt, 40 év körüli cserkészek ott álltak a nyitott sírnál, egyenruhában, nyakkendőben és énekel búsították lelképászorukat. Hiába múlt el ennyi év, hiába kerültek távol egymástól, lett családjuk, hivatásuk... Úgy álltak ott egyenruhában, mint kis cserkész korukban. **Testvéreim, látszódnia kell rajtunk, hogy kihez tartozunk! Ha a megszentelődés útjára léptünk, akkor annak látszódnia is kell rajtunk!** Ha Isten gyermekei lettünk, akkor úgy is kell viselkednünk, olyan lelkülettel kell végeznünk a munkánkat, olyan indulattal kell viseltetnünk mindenki iránt! Isten gyermekei vagyunk a templomban, az utcán és otthon is.

Mi kell, hogy meglátszódjon rajtunk? Pál apostol több levelében és később ebben a levélben is ír arról, hogy milyen változásnak kell megtörténnie bennünk és ennek milyen látható jelei vannak. Két fő része vannak ennek a látható változásnak: **Vessétek le a régi élet szerint való ó-embert és öltözzétek magatokra a Krisztus szerinti új embert!**

Az efézusi levélben konkrétan fel is sorolja, hogy **mit hagyjunk el**: hazugság, harag, lopás, bomlasztó beszéd, keserűség, indulat, kiabálás, istenkáromlás, gonoszság... Vagy a Galatákhöz írt levélben: házasságtörés, bujálkodás, varázslás, bálványimádás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, részegeskedés, széthúzás, pártoskodás, önzés... Vagy a thesszalonikaiaknak, a levél 4. fejezetében ezt írja: az az Isten akarata, hogy megszentelődjétek, hogy tartózkodjatok a paráznaságtól..., hogy senki túlkapásra ne vetemedjék, ne csalja meg a testvérét semmilyen ügyben... Vizsgáljuk meg magunkat, Testvéreim! Ne másokra mutogassunk, hanem ki-ki magába tekintsen. Nemde olyan bűnök ezek, amelyek java részt minket is érintenek, amikben mi is Isten bocsánatára szorulunk?!

De van az éremnek egy másik oldala: *Éljetek méltón ahhoz az elhíváshoz, amelyre elhívtatok! Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltözzétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. (Efézus 4,23)* **Miből áll ez?** Pál ezt is nagyon konkrétá teszi: Legyetek egymással jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, viseljétek el egymást szeretetben, törekedjétek békességre és jóra mindenki iránt. Legyetek vendégszeretők, fogadjátok be egymást. Egymás terhét hordozzátok. Teremjétek a Lélek gyümölcseit. Éljetek egymással békességben. Biztassatok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtleneket, legyetek türelmesek mindenkihez, senkinek se fizessetek rosszért rosszal, mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért, mindenkor hálát adjátok. A gonosz minden fajtájától tartózkodjatok. Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt. Nem könnyű feladat, de Isten lépésről lépésről tanít minket. Minden nap alkalmat készít arra, hogy ezek közül legalább néhányat megcselekedjünk.

Testvéreim, éljünk Istenhez méltó módon! Életünket megújítva járjunk a megszentelődés útján! Soha nem felejtjük el, hogy egyedül Isten szeretete és kegyelme ment meg minket minden gonosztól! Tudjuk jól, hogy nem vagyunk méltók erre a megmentő szeretetre és kegyelemre. Ugyanolyan méltatlanok vagyunk, mint Mózes, aki nem mert közel lépni a csipkebokorhoz, vagy a kapernaumi százados, aki nem merte házába hívni Jézust, vagy a samáriai asszony, akivel nem lett volna illendő Jézusnak szóba elegyednie. Isten mégis méltónak talált minket arra, hogy kegyelmét kiáraszsa ránk. Nem vagyunk „királyi öméltóságok”, főleg nem „őcombságok”, mégis meghívtak vagyunk a mennyi király lakomájára, az Isten országába, itt és most és majd egykor a mennyben. Ámen.

Ének: 427. dics. 1 és 9-10. vsz.